

Hiszen azt meg Arany János hirdeti nagy bölcsen, hogy: a mozgás nem árt, ennélfogva kár lenne azt a kis tapsot sajnálni, ami ingyen jár, még csak vigalmi adót sem kell fizetni utána.

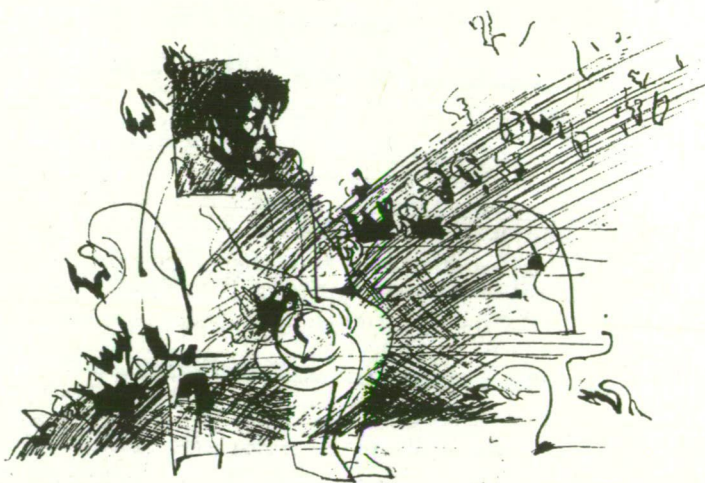
A taps olyan a színésznek, mint a balzsam a betegnek, mint flastrom a sebnek, mint az eső a veteménynek. A tapstól éled a színész, és hónap végén kizárólag ebből él. De a tapsnak is megvan a maga etikettje vagy higiéniája, és ezt mostanában nem igen tudják, vagy nem nagyon akarják betartani. Már pedig a taps, amely fölöslegesen vagy érdemtelenül jár, olyan, mint a hamis pénz, rontja a hitelt és a valutát. A közönség egy része túlságosan fukarkodik az elismerésnek ezzel az olcsó, de kiadós fajtájával, egy másik része pedig olyan pazar tékozlással bánik vele, mint a háborúban a municióval. Mire való például egy kóristát zajos tapsokkal üdvözölni, mert az véletlenül valami magasrangú idegen tiszt uniformisában jelentkezik a színen? Mire jó mindenáron háromszor ismételtetni meg egy táncot, amikor nyilvánvaló, hogy a szegény táncos már halálra fáradt, és egyszer valahára vacsorázni is szeretne még? Miért is kell lábakkal dobogni, mikor a vasfüggöny máris kivilágosodott, és az imádott művész nő okvetlenül nem mulasztja el, hogy megjelenjék a vasajtóban az édes, aranyos publikum előtt? Ellenben miért kell a páholyok és földszint nagyérdemű urainak és hölgyeinek olyan semleges magatartást (hogy ne mondjam, ellenségeset) tanúsítania a tetszés legegyszerűbb jeleivel szemben is? Ne gondolja senki, hogy az előkelő dolog, nem tapsolni, esetleg hátat fordítani a hajlongó színészeknek.

Meg kellene már írni a színházi tetszés és nemtetszés kiskatétját, és ebben a legelső paragrafus bizonyára így szólna:

Megfelelő formában mindenkinek joga van tetszését nyilvánítani. Utóvégre vagy van demokrácia, vagy nincsen! És ha van, hát miért ne legyen?

Szóval: tapsoljatok!

Gyalu

ÖSZIKÉK